

hid, "Kadı Burhâneddin", *TOEM*, V/26 (1330/1914), s. 106-109; V/27 (1330/1914), s. 178-182; V/28 (1330/1914), s. 234-241; V/29 (1330/1914), s. 296-307; V/30 (1330/1914), s. 346-357; V/31 (1331/1915), s. 405-409; İ. Hakkı Uzunçarşılı, "Sivas ve Kayseri Dolaylarında Eretna Devleti", *TTK Belleten*, XXXII/126 (1968), s. 161-189; a.mlf., "Sivas ve Kayseri Hükümdarı Kadı Burhâneddin Ahmed", a.e., s. 191-245; Müjgan Üçer, "Kadı Burhâneddin Ahmed'in Ölümü ve Türbesiyle İlgili Menkıbe ve İnanışlar", *TK*, XXIV/265 (1985), s. 343-352; a.mlf., "Kadı Burhâneddin Ahmed Üzerine Bir Bibliyografya Denemesi", *Bilge*, sy. 18, Ankara 1998, s. 34-39; Yunus Apaydın, "Kadı Burhâneddin'in Tercihü't-Tavzih Adlı Eseri", *EÜ Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, sy. 6, Kayseri 1995, s. 33-45; Mirza Bala, "Kadı Būrhaneddin", *İA*, VI, 46-48; J. Rypka, "Burhān al-Dīn", *EL* (Ing.), I, 1327-1328; Kemal Göde, "Eretnaoğulları", *DİA*, XI, 295-296.

ABDÜLKERİM ÖZAYDIN

Edebî ve Tasavvufî Şahsiyeti. Kadı Burhâneddin, XIV. yüzyılda Türk edebiyatının gelişmesinde önemli katkıları bulunan bir şair olmakla birlikte Osmanlı sınırları dışında yaşadığından Osmanlı kaynaklarında kendisine pek yer verilmemiştir. Taşköprizâde, Hoca Sâdeddin Efendi ve Kâtib Çelebi, Kadı Burhâneddin'in tanınmış bir şair olduğunu söylemekle yetinirken Osmanlı tezkire müellifleri ondan hiç bahsetmemiştir.

Kendine has bir lirizm içinde aşıkane şiirler yazan Kadı Burhâneddin duyguyu yüklü şiirlerinde Fuzûlî'yi; renk, pırıltı ve samimiyette Bâkî'yi andırır. Onun en orijinal yanı sevgilinin saç, kaş, kirpik, göz, yüz, ağız gibi güzellik unsurlarını çok sık kullanmasıdır. Hemen her şiirine bu unsurlarla başlayan şairin edebî sanatlar içinde daha çok teşbih, tevriye ve cinasa yer verdiği görülmektedir. Kadı Burhâneddin'in şiirlerinde mücadelelerle geçen hayatının yansımalarına da rastlanır. Bu tip şiirlerinde onun savaşı, cesur ve haşin tavrı dikkat çekmektedir. "Sûfilerin dileği mihrâb namaz / Er kişinin arzusu meydan olur" beyti onun bu tavrına bir örnek teşkil eder. İran mitolojisi ve astrolojiden gramer, mûsiki ve tasavvuf terimlerine kadar farklı alanlara ait terimleri şiirlerine ustaca yerleştiren şair daha çok dünyevî konulara rağbet etmiş, dinî konulara ise az yer vermiştir.

Tasavvufî konuları işleyen gazeller de yazan Kadı Burhâneddin'in gayb, şühûd, cezaze, tecellî, cem' gibi tasavvuf terimlerini yerinde ve doğru olarak kullandığı, sevgiliye ait güzellik unsurlarını tasavvufî açıdan değerlendirdiği görülmektedir. Şair, İslâm öncesi Türk şiir türlerinden biri

olan tuyuğun Anadolu'ya taşınmasında bir köprü vazifesi görmüş, eski tuyuğ tarzına hâkim olan hikmet anlayışını tasavvufî gelenekle birleştirerek devam ettirmiştir.

Kadı Burhâneddin sûfî olmamakla birlikte tasavvufa yabancı da değildir. Onun, bizzat Muhyiddin İbnü'l-Arabî tarafından yazılmış bir *Fuṣûṣü'l-hikem* nüshasını okuduktan sonra zâhir ve bâtın gözünün açılıp ilâhî nuru gördüğü (Esterâbâdî, s. 355), tasavvufa dair başka kitaplar da okuyarak bu konudaki bilgisini genişlettiği, sûfilere büyük saygı gösterdiği (a.g.e., s. 196) kaydedilmektedir. Ali Nihad Tarlan onun dört gazelini tasavvufî açıdan şerhetmiştir (bk. bibl.).

Enverî, Hâfiz-ı Şirâzî, Ömer Hayyâm gibi İranlı şairlerin etkisi altında kaldığı bilinen Kadı Burhâneddin'in aruzu iyi kullanmadığı görülmekteyse de bu husus o dönem Türk şairlerinin genel bir kusurudur. Ayrıca asker ve devlet adamı kimliği ön planda olan şairin vakit bulabildikçe şiir yazdığı da unutulmamalıdır. Şiirleri bir bütün olarak ele alındığında onun üstün bir şiir yeteneğine sahip olduğu ve Türk şiirinin gelişim sürecinde önemli yeri bulunduğu görülür. Türkçe'nin yanı sıra Farsça (Aynî, vr. 41^a) ve Arapça şiirler de yazan Kadı Burhâneddin'in *İksîrû's-sa'âdât fî esrârî'l-'ibâdât* adlı eserinin sonunda üç Arapça şiiri yer almaktadır. Genelde şairin dili Eski Anadolu Türkçesi devresinin Azerî sahasına dahil edilmektedir. Bu dönemin dil malzemesi olarak günümüze ulaşan sayılı eserlerden biri olan divanı bu açıdan önem taşımaktadır.

Kadı Burhâneddin divanının bilinen tek nüshası, İstanbul'daki İngiliz Büyükelçili-

ği'nde çalışan Thomas Fiott Hughes'in kitapları arasında Londra'ya götürülmüş olup halen British Museum'da bulunmaktadır (Or., nr. 4126). Kadı Burhâneddin'in hattatlarından Halîl b. Ahmed tarafından 796 (1393-94) yılında istinsah edilen bu nüsha hareketli olup güzel bir Selçuklu neshiyle yazılmıştır. Baş tarafı tezhipli, sayfaları cetvellidir. Gazeller (s. 1-581), rubâiler (s. 582-585) ve tuyuğlardan (s. 586-608) meydana gelen divan 1300'ün üzerinde gazel, yirmi rubâi ve 115 tuyuğ ihtiva etmektedir. Divan klasik tertipte düzenlenmemiş, şiirler muhtemelen yazılış sırasına göre dizilmiştir. Kadı Burhâneddin şiirlerinde mahlas kullanmamıştır. Divanla ilgili ilk çalışma 1895 yılında Rus şarkiyatçısı P. Melioransky tarafından yapılmış, bu çalışmada yirmi rubâi ve on iki tuyuğ Rusça'ya çevrilip yayımlanmıştır. Daha sonra Elias John W. Gibb şairin edebî kişiliği üzerinde durarak şiirlerinden örnekler vermiştir. F. F. Godsell de dört gazelle rubâi ve tuyuğların tamamını Cenab Şahabeddin'in önsözleriyle birlikte neşretmiştir (İstanbul 1922). Divanın tipki basımı Türk Dil Kurumu (İstanbul 1944), ilmi neşri ise Muharrem Ergin (İstanbul 1980) tarafından gerçekleştirilmiştir. Ali Alparslan'ın *Kadı Burhâneddin Divanı'ndan Seçmeler* adlı eseri (Ankara 1977) şair hakkında geniş bir inceleme, açıklamalarıyla birlikte 100 gazel, yedi rubâi ve on sekiz tuyuğ ihtiva etmektedir.

BİBLİYOGRAFYA :

Kadı Burhâneddin Divanı (nşr. Muharrem Ergin), İstanbul 1980; Esterâbâdî, *Bezm ü Rezm* (trc. Mürsel Öztürk), Ankara 1990, s. 196, 355; Aynî, *'İkdü'l-cümân*, Beyazıt Devlet Ktp., Veliyüddin Efendi, nr. 2395, vr. 41^a; Mecdî, *Şekâik Tercümesi*, s. 443-444; Hoca Sâdeddin, *Tâcü't-*

Kadı
Burhâneddin
divanının
ilk iki sayfası
(Londra British
Museum,
Or., nr. 4126)

tevârih, İstanbul 1279, I, 133; *Keşfü'z-zunûn*, I, 299; Melioransky, "Otrivki iz divana Achmeda Burhaneddina Sirasskogo", *Vostochnyya Zametki*, Petersburg 1895, s. 131-152; Gibb, *HOP*, I, 204-224; Köprülüzâde Mehmed Fuad - Şahâbeddin Süleyman, *Yeni Osmanlı Târîh-i Edebiyyâtı*, İstanbul 1332, I, 169-173; F. F. Godsell, *Divân-ı Kadı Burhaneddin Gazel ve Rubâiyâtının Bir Kısmı Tıyûğları*, İstanbul 1922; Nihad Sami Banarlı, *Resimli Türk Edebiyatı Tarihi*, İstanbul 1971, I, 265-367; Ali Alpaslan, *Kadı Burhaneddin Divanı'ndan Seçmeler*, Ankara 1977, s. XXVII-LIII; Muharrem Ergin, "Kadı Burhaneddin Divanı Üzerinde Bir Gramer Denemesi", *TDED*, IV/3 (1951), s. 287-327; Ali Nihad Tarlan, "Kadı Burhaneddin'de Tasavvuf", a.e., VIII (1958), s. 8-15; IX (1959), s. 27-32; X (1960), s. 1-4; XI (1961), s. 19-24; Ayhan Gültaş, "Kadı Burhaneddin Divanı'nda Musiki Unsurları", *MK*, sy. 40 (1983), s. 23-24; Hatice Tören, "Kadı Burhaneddin Divanı'nda Bazı Yeni Okuyuşlar", *İlmî Araştırmalar*, sy. 9, İstanbul 2000, s. 209-219.

HATİCE TÖREN

Kadı Burhâneddin Devleti. Sivas ve Kayseri merkez olmak üzere Orta Anadolu'da kurulmuştur. Kadı Burhâneddin'in 782'de (1381) Eretnaoğulları Beyliği'nin başına geçmesinden vefat tarihi olan 800 (1398) yılına kadar süren devlet Orta Anadolu'da Osmanlılar, Karamanoğulları, Akkoyunlular ve Timurular arasındaki münasebet ve mücadelelerde önemli rol oynamıştır. Başlangıçta Eretnaoğlu Ali Bey'in oğlu Mehmed'in nâibi olarak önde gelen beyler ve kumandanların bağlılığını sağlayan Kadı Burhâneddin daha sonra tahtı tehdit altında tutan rakiplerine karşı harekete geçti. Amasya Emîri Hacı Şadgeldi'nin üzerine yürüyerek onu yenip öldürttü (1381 sonbaharı). Hemen ardından adına hutbe okutup para bastırıp ve kendini sultan ilân etti. İslâm dünyasındaki geleneğe uyarak Irak, Suriye ve Anadolu'daki devlet ve beyliklere elçiler gönderip tahta geçtiğini bildirdi. Eretna ailesinden kendine muhalefet edebilecek kimseleri ortadan kaldırdı. Diğer muhaliflerini de çeşitli vesilelerle kendine tâbi kılmaya çalıştı. Ülkede istikrarı sağlayıp yönetimi tamamen kendi kontrolü altına alıncaya kadar barış politikası izledi ve hâkimiyet sahasını genişletmek amacıyla sefere çıkmadı. Bu süre içinde komşu beyliklerle iyi geçindi. Ardından kendisine karşı çıkan Tokat emirini itaat altına almak için 1382 ilkbaharına kadar şehri kuşattıktan sonra Sivas'a döndü. Aynı yıl yaz aylarında Tokat'ı bir defa daha kuşattı. Kale muhafızı Moğollar'la anlaşarak Kadı Burhâneddin'i zor durumda bıraktı; Amasya emirinin de sözünde durmayıp ona karşı saldırıya geçmesi üzerine Kadı

Burhâneddin'in ordusu mağlûp olup dağıldı. Ancak Dulkadirli Halil Bey'in ve dağılan emirlerin kendisine iltihak etmesi üzerine tekrar Sivas'a döndü.

1383'te Sivas'taki bazı beylerin komplosundan kurtulan Kadı Burhâneddin, babası Hacı Şadgeldi'nin intikamını almak için kayınpederi Candaroğlu Kötürüm Bayezid'den destek alarak harekete geçen Ahmed Bey'i bozguna uğrattı (785/1383-84). Ardından Dulkadıroğulları'yla iş birliği yaptı, düzenli askerî birlikler teşkil ederek Sivas'tan Akdeniz'e kadar uzanan bölgedeki Türkmenler'i itaat altına aldı. Türkmen ve Moğol tehlikesini bertaraf ettikten sonra kız kardeşini Tokat Kalesi beyi ile evlendirdi; bu sayede aldığı destekle Amasya üzerine yürüyerek Amasya emirini üst üste bozguna uğrattı (1384).

Osmanlı Sultanı I. Murad'ın kendilerine karşı bir sefer düzenleyeceğini öğrenen Candaroğulları Beyi Kötürüm Bayezid, Kadı Burhâneddin'e haber gönderip kendisiyle iyi ilişkiler kurmak istediğini bildirdi. Ancak samimi olmadığı anlaşıncı hem Kadı Burhâneddin gibi güçlü bir müttefiki hem de tahtını kaybetti (786/1384). Bu arada Tokat Kalesi muhafızı da Sivas'a gelerek bağlılık arzetti. Kadı Burhâneddin, 1387'de Köseadağ'da bulunduğu sırada Sivas halkının ayaklandığını öğrendi ve kumandanlarından birini gönderip bu isyanı bastırdı. 1389'da meydana gelen Kosova Savaşı'na kadar Osmanlılar'la iyi ilişkiler kuran Kadı Burhâneddin bu tarihten itibaren Osmanlılar'la mücadeleye girişti ve Kırşehir'i ele geçirdi. I. Bayezid'in karşı harekâtı ve Anadolu'da siyasî birliği kurma çabaları Candaroğulları ile Kadı Burhâneddin Devleti'ni ittifağa sevketti. Bayezid, 1391'de Candaroğlu II. Süleyman Paşa üzerine yürüdüyse de müttefiki Kadı Burhâneddin'in kuvvetleri karşısında başarılı olamadı. Ancak ertesi yıl tekrar Candaroğulları topraklarına girdi ve ardından Osmancık'ı aldı. Fakat Çorumlu'da yapılan savaşta Kadı Burhâneddin'e yenilip geri çekildi (1392). Bundan cesaret alan Kadı Burhâneddin Sivrihisar ve Ankara'ya saldırdı. 1393'te Tâceddinoğulları, Taşanoğulları ve Bafra hâkimi Osmanlılar'a tâbi oldu. Aynı yıl Moğol beyleri Kadı Burhâneddin'i Osmanlı topraklarına saldırmaya teşvik ettiyse de bu teklif devlet erkânı tarafından kabul edilmedi. Osmanlılar'ın Yeşilırmak havzasına hâkim olmasından rahatsız olan Kadı Burhâneddin onların güneye inmelerini önlemek için bazı tedbirler aldı.

Bu arada Ekim 1393'te Tıkrî'ti ele geçiren Timur, Kadı Burhâneddin'e ve Anadolu'daki diğer beylere mektup yazarak kendisine itaat etmelerini istedi. Bu teklifi reddeden Kadı Burhâneddin, mektubun birer sûretini Memlûk Sultanı Berkuk'a ve I. Bayezid'e gönderdi. I. Bayezid, Berkuk, Altın Orda Hanı Toktamış ve Kadı Burhâneddin Timur'a karşı bir ittifak oluşturdular. Timur bu ittifakı bozmak için yola çıktı ve 1394 başında Anadolu topraklarına girip Erzurum'a kadar geldi. Ancak âni bir kararla Erzurum'dan geri döndü. Timur tehlikesi bir süre için kalmıncı Kadı Burhâneddin kendi topraklarına saldıran Amasya Emîri Ahmed Bey üzerine yürüdü ve her tarafı yakıp yıktı. Timur, Kadı Burhâneddin'in kendisine karşı giriştiği faaliyetlerden haberdardı. Bundan dolayı Bayezid'e yazdığı mektupta Memlûk Sultanı Berkuk ile iş birliği yapan Kadı Burhâneddin'i cezalandıracağını bildiriyordu. Ancak Kadı Burhâneddin'in bu tehditlere kulak asmadığı ve ondan çekinmediği bir şiiirinden anlaşılmaktadır (*Kadı Burhaneddin Divanı*, s. 586).

Kadı Burhâneddin, merkezî otoriteyi kurmak ve geniş bir alanda hâkimiyet tesis etmek amacıyla etrafındaki beyliklerle de mücadele etti. Karamanoğulları, Erzincan Emîrliği, Amasya Emîrliği ve Kuzey Anadolu'daki Türkmen beylikleri üzerinde nüfuz kurmayı başardı. Fakat bu durum uzun sürmedi ve bu beylikler yeniden eski durumlarını kazanmak amacıyla Berkuk, Bayezid ve Timur ile iş birliği yaptılar. Bu arada Osmanlılar da Kadı Burhâneddin Devleti'ne karşı Memlûkler'le anlaştı. Bunun sonucunda Memlûk kuvvetleri 1388'de kırk gün boyunca Sivas'ı kuşatma altında tuttu.

Bu gelişmeler üzerine Kadı Burhâneddin, rakip ve düşmanlarını kendisine karşı kıskırtan Kayseri Emîri Cüneyd üzerine yürüyüp Develi Kalesi'ni kuşattı (1389). Zor durumda kalan Cüneyd Bey kaleyi teslim edip itaatini bildirdi. Kadı Burhâneddin, Osmanlılar'a bağlılık bildirmiş olan Tâceddinoğulları'na karşı da seferler düzenledi. Kadı Burhâneddin'in bunların dışında iki önemli rakibi, Timur'a bağlılıklarını bildiren Karamanoğulları'ndan Alâeddin Bey ile Emîr Mutahharten idi. Kadı Burhâneddin önce Mutahharten ile savaşmak için Erzincan üzerine yürüdü, ancak Karayülük Osman Bey'in Kemah'ı yağmalamakta olduğunu öğrenince o tarafa yöneldi. Fakat onun bölgeden uzaklaştığını görünce takip etmedi. Daha sonra Pulur sahrasında yapılan Erzincan sa-